

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/5/2021
Identifikačné číslo spisu:	1407226036
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1407226036.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Grösslingova 77, 824 68 Bratislava, IČO: 31 351 026, zastúpeného advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovaným: 1/ A. R., nar. X. E. XXXX, bytom E., 2/ E. A., nar. XX. E. XXXX, bytom F., žalovaní 1/ a 2/ zastúpení advokátom Mgr. Petrom Arendackým, so sídlom Železničiarska 13, 811 04 Bratislava - Mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 1 172,19 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 10Cb/37/2009, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. februára 2020, č. k. 1Cob/191/2018-290, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave z 28. januára 2021, č. k. 1Cob/191/2018-363, takto

rozhodol:

I. Dovolanie odmieta.

II. Žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 6. februára 2020, č. k. 1Cob/191/2018-290, v spojení s opravným uznesením odvolacieho súdu z 28. januára 2021, č. k. 1Cob/191/2018-363, v prvom výroku potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 12. júla 2018, č. k. 10Cb/37/2009-222, v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie z 30. novembra 2020, č. k. 10Cb/37/2009-353, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 172,19 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 172,19 eur od 4. septembra 2007 do zaplatenia s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného, povinnosť žalovaného 2/ je limitovaná maximálne celkovou sumou splnenia povinnosti vo výške 1 659,90 eur, pri maximálnych mesačných splátkach vo výške 16,59 eur, v ďalšom výroku súd povolil žalovanému 1/ mesačné splátky vo výške 70 eur, pričom prvá splátka je splatná do konca kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť s tým, že omeškanie čo i len s jednou splátkou má za následok zročnosť celého dlhu a žalobcovi priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. V druhom výroku priznal žalobcovi voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a žalovaný 2/ (ďalej ako „žalovaní“ alebo „dovolatelia“) dňa 20. júla 2020 dovolanie, ktorým sa domáhali, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zároveň si žalovaní uplatňovali náhradu trov dovolacieho konania. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 421 písm. a/, resp. písm. b/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) a zároveň aj z ustanovenia 420 písm. f/ C. s. p.

2.2. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. má byť podľa dovolateľov daná tým, že sa odvolací súd napadnutým rozhodnutím, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky - interpretácie zákonnej požiadavky doručenia výzvy na úhradu úveru (zosplatnenie úveru), odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej „najvyšší súd“), konkrétne od záveru vysloveného v uznesení sp. zn. 5Cdo/129/2010. V dovolaní sa odvolávali na uvedené rozhodnutie, v ktorom dospel najvyšší súd k záveru, že preto aby bola zásielka považovaná za doručенú, si ju adresát nemusí fyzicky vyzdvihnúť, avšak zásielka sa musí dostať do sféry dispozície adresáta.

2.3. Nesprávne právne posúdenie videli žalovaní v doručovaní výzvy zo dňa 24. apríla 2007, ktorou žalobca vyzval žalovaných k úhrade nedoplatku a výzvy zo dňa 4. septembra 2007, ktorou žalobca požiadal o okamžité splatenie celého zostatku úveru v celkovej výške 1 172,19 eur (35 313,30 Sk). Odvolací súd považoval predmetné výzvy za doručенé, napriek tomu, že boli zaslané na adresy žalovaných, na ktorých sa nikdy nezdržovali a ktoré boli odlišné od adries uvedených v úverovej zmluve. Podľa tvrdenia žalovaných je nepochybné, že nemali žiadnu možnosť oboznámiť sa s predmetnými výzvami. V dovolaní vyjadrili presvedčenie, že v prípade nedoručenia výziev nemohlo dôjsť k predčasnej splatnosti úveru a teda samotný nárok, ktorý vyplýval zo žaloby, neexistoval.

2.4. Dovolatelia považujú zmluvnú podmienku - „oznámenia žalobcu sa považujú za doručенé dňom ich odoslania na poslednú adresu oznámenú stavebným spotrebiteľom“ za neprijateľnú, resp. absolútne neplatnú, nakoľko je neakceptovateľné, aby sa oznámenia žalobcu považovali za doručенé dňom ich odoslania, ale oznámenia žalobcu by sa mali považovať za doručенé v tom okamihu, keď ich žalobca odovzdá na poštovú prepravu.

2.5. Podľa názoru žalovaných sa odvolací súd riadne nevysporiadal s ich námietkou, že predmetnými výzvami mali byť žalovaní upozornení na oprávnenie žalobcu požadovať okamžité splatenie celého úveru v súlade s § 11 ods. 2 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“) pre stavebné sporenie, avšak zo žalobcom predložených VOP pre stavebné sporenie v § 11 ods. 2 nevyplyva toto oprávnenie žalobcu. Žalovaní sú aj naďalej presvedčení, že neboli účinne upozornení na právo žalobcu požadovať splatenie celého úveru, nakoľko § 11 ods. 2 VOP pre stavebné sporenie upravuje len účinky zníženia cieľovej sumy. V dovolaní namietali, že odvolací súd nemôže túto skutočnosť zhojiť len tým, že vo svojom rozhodnutí uvedie „nedopatrením uvedené iné ust. § 11 ods. 2 VOP, ktoré nemá vplyv na zosplatnenie úveru“.

2.6. Podľa tvrdenia dovolateľov, konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach žiadnym spôsobom neodôvodnili, na základe akých skutočností priznali žalobcovi žalobou požadovaný nárok v celom rozsahu. Konajúce súdy si vyčíslenú sumu 1 172,19 eur s príslušenstvom osvojili len z tvrdení žalobcu. Podľa presvedčenia žalovaných nie je zrejmý skutočný dlh žalovaných ku dňu podania žaloby, pretože z úverovej zmluvy nijako nevyplyva dojednanie celkovej splatnej čiastky úveru a vzhľadom k tomu, že žalovaní popreli žalobcom uplatnený nárok, ktorý nebol riadne v konaní preukázaný, je neakceptovateľné, aby súd takýto sporný nárok priznal len na základe žalobcových tvrdení.

3. Žalobca vo vyjadrení podanom dňa 10. augusta 2020 navrhol dovolanie žalovaných odmietnuť, alternatívne zamietnuť a súčasne navrhol, aby dovolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podali včas žalovaní obaja zastúpení advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

K namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

5. Vo vzťahu k námietke - riadneho nevysporiadania sa odvolacieho súdu s argumentáciou, že predmetnými výzvami mali byť žalovaní upozornení na oprávnenie žalobcu požadovať okamžité splatenie celého úveru v súlade s § 11 ods. 2 VOP pre stavebné sporenie, avšak z žalobcom predložených VOP pre stavebné sporenie v § 11 ods. 2 nevyplýva toto oprávnenie žalobcu. Dovolací súd konštatuje, že predmetná námietka je nedôvodná, nakoľko sa s ňou dostatočne vysporiadal odvolací súd, keď uviedol: „K doručovaniu upomienok zo dňa 24.4.2007 a výzvy žalovaným zo dňa 4.9.2007, ktorou žalobca požiadal o okamžité splatenie celého úveru v celkovej výške 1.172,19 eur v súlade s úverovou zmluvou a v súlade s § 10 ods. 2 VOP / nedopatrením uvedené iné ust. § 11 ods. 2 VOP, ktoré nemá vplyv na zosplatnenie úveru odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobca nedoručoval výzvy na okamžité splatenie úveru na adresy uvedené v úverovej zmluve nemalo za následok, že nedošlo k zosplatneniu úveru.“ (odsek 31. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu).

6. K námietke žalovaných, že konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach žiadnym spôsobom neodôvodnili, na základe akých skutočností priznali žalobcovi žalobou požadovaný nárok v celom rozsahu. Najvyšší súd uvádza, že predmetná námietka je nedôvodná, nakoľko súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil, na základe akých skutočností žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zároveň popísal výpočet výšky nároku žalobcu, ktorý predstavuje sumu 1 172,19 eur s príslušenstvom, keď v odôvodnení uviedol: „Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žaloba bola podaná žalobcom dôvodne a z toho dôvodu jej v celom rozsahu vyhovel. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že bola uzatvorená úverová zmluva medzi žalobcom a žalovaným v I. rade a pôvodne žalovanou v II. rade. Na základe uvedenej zmluvy bol žalovanému v I. rade a pôvodne žalovanou v II. rade poskytnutý úver (mediúver) vo výške 100.000,- Sk (3.319,39 eur) s dohodnutou úrokovou 6,9 % ročne, po transformácii na stavebný úver s úrokovou sadzbou 6% ročne. Taktiež nebola sporná existencia ručiteľského záväzku žalovaného v II. rade za splatenie úveru, vrátane úrokových nákladov v maximálnej výške 50.000 Sk (1.659,86 eur). V prejednávanej veci v rámci úverového vzťahu došlo k transformácii pôvodného mediúveru na riadny stavebný úver s dohodnutou ročnou úrokovou sadzbou 6 % od 1. apríla 2002. Posledná splátka úveru, ako vyplýva z výpisu z úverového účtu bola zaplatená 29. septembra 2006. Procesná obrana žalovaných spočívala v tvrdeniach, že uzavretá úverová zmluva je v rozpore so zákonom č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, najmä v citovaných zákonných ustanoveniach tohto zákona a považujú ju za neplatný právny úkon. Súd posudzoval úverovú zmluvu aj z pohľadu zákona č. 634/1992 Zb., pričom však neboli zistené žiadne také skutočnosti v rámci úverového vzťahu, ktoré by mohli spôsobiť neplatnosť zmluvy v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd považuje procesnú obranu žalovaných za nedôvodnú nakoľko z obsahu úverovej zmluvy jasne a zreteľne vyplývajú práva a povinnosti zmluvných strán. Medzi účastníkmi zmluvy bola dohodnutá výška poskytnutého úveru (100.000,- Sk), taktiež bola zreteľne dohodnutá úroková sadzba za poskytnutie úveru - 6,9 % ročne vo fáze mediúveru a 6 % ročne vo fáze stavebného úveru. Žalovaný v I. rade splnil podmienky pridelenia úveru v roku 2002 a dňom 1. apríla 2002 bola zmluva o stavebnom sporení pridelená. Súd sa nestotožňuje s tvrdením, že žalobca mal zmluvné strany donútiť k tomu aby vyslovili súhlas s poistením úverovej pohľadávky na krytie pre prípad smrti s poisťovňou. Žiadatelia o úver prehlásili, že boli oboznámení so všeobecnými obchodnými podmienkami pre stavebné sporenie a poskytovanie mediúverov a akceptovali ich znenie. Žalobca pri uzatváraní zmluvy požadoval zabezpečenie úveru aj ručiteľským vyhlásením žalovaným v II. rade. Uvedené ručenie považuje súd za jediné reálne zabezpečenie úveru, nakoľko prijatie vinkulovaného poistného žalobcom by mohlo nastať len v prípade úmrtia žiadateľov o úver. Obsah ručiteľského vyhlásenia žalovaného v II. rade považuje súd za riadne, jasné a zrozumiteľné. Ručiteľské vyhlásenie, ktorým žalovaný v II. rade ručil, ručí za riadne splácanie úveru je dokonca limitované maximálnou sumou ručenia do výšky 50.000,- Sk. V ručiteľskom vyhlásení sa ručiteľ - žalovaný v II. rade zaviazal uhradiť úver alebo jej časť pokiaľ by tento nebol riadne splatený poberateľom úveru, pričom prebral záväzok i za zvýšené úroky a prípadné trovy súdneho konania. Žalovanému v II. rade bola adresovaná výzva zo dňa 4. septembra 2007 na okamžité splatenie úveru titulom ručenia. Súd konštatuje, že postup žalobcu pri okamžitom splatení úveru bol v súlade s úverovou zmluvou ako aj VOP. Súd neprihliadol na žalovanými vznesenú námietku premlčania, nakoľko ju považuje za nedôvodnú, keďže žalovaní boli vyzvaní na okamžité splatenie úveru výzvou zo dňa 4. septembra 2007, čím nastala splatnosť úveru a žalobca si svoje právo uplatnil na súde 02.11.2007, teda všeobecná trojročná premlčacia doba v čase podania žaloby zjavne neuplynula“ (odseky 10. až 13. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, s

ktorým záverom sa stotožnil aj odvolací súd - pozn. dovolacieho súdu).

6.1. Najvyšší súd vo vzťahu k námietke žalovaných v časti, v ktorej namietajú, že popreli žalobcom uplatnený nárok, ktorý je sporný a ktorý nebol v konaní riadne a dostatočne preukázaný, uvádza, že nakoľko žalovaní popreli nárok uplatnený žalobcom, dôkazné bremeno zaťažovalo práve žalovaných a bolo ich procesnou povinnosťou preukázať oprávnenosť ich skutkových tvrdení (k tomu viď aj znenie ustanovenia § 151 C.s.p.). Z rozhodnutí konajúcich súdov však nevyplyva, že by si žalovaní túto povinnosť splnili.

7. Vzhľadom na uvedené (viď body 5. a 6. vyššie) dovolací súd konštatuje, že konanie pred súdmi nižšej inštancie nebolo poznačené žalovanými označenou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci

8. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017).

8.3. Vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu vo svojich rozhodnutiach už opakovane skonštatoval, že ak dovolateľ uplatní dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p., je jeho povinnosť uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, a konkretizovať, ako mal odvolací súd právnú otázku významnú pre rozhodnutie sporu správne vyriešiť (t. j. predložiť vlastnú právnú argumentáciu, ktorej opodstatnenosť, resp. neopodstatnenosť má dovolací súd v nadväznosti na právne závery odvolacieho súdu posudzovať) [k tomu viď napr. 3Obdo/5/2019, 3Obdo/31/2019, 3Obdo/46/2019, 3Obdo/61/2019, 3Obdo/70/2019, 3Obdo/115/2019 a 3Obdo/20/2020].

9. Zároveň dovolací súd uvádza, že argumentácia dovolateľa musí byť prispôsobená tomu, že dovolanie opierajúce sa o dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. je zamerané výlučne na riešenie právnych otázok, ktoré sú významné aj pre rozhodnutie konkrétného sporu, čo znamená, že nesmie ísť o otázky hypotetické, prípadne akademické. Táto povinnosť sa vzťahuje nielen na samotné vymedzenie právneho posúdenia ale aj na to, aby dovolateľom predložené právne posúdenie veci malo oporu v skutkovom stave zistenom súdmi nižšej inštancie, nakoľko dovolací súd je v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil odvolací súd (rovnako aj sp. zn. 3Obdo/1/2019 a 3Obdo/14/2019).

9.1. Naopak prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok (v podrobnostiach viď aj sp. zn. 1Obdo/47/2017, sp. zn. 4Obdo/45/2017 a sp. zn. 5Obdo/22/2017). Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie ústavného súdu z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017 ako zjavne neopodstatnená, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

9.2. Dovolací súd nie je oprávnený uskutočňovať výklad medzi stranami sporu uzatvorenej zmluvy, resp. jej jednotlivých ustanovení. Taktiež dovolací súd nemôže posudzovať, či konkrétne zmluvné dojednanie je alebo nie je určité, prípadne či je zrozumiteľné alebo nie. K tomu dovolací súd len poznamenáva, že samotný výklad zmluvy (vrátane jej príloh) a v nej dojednaných pojmov, ako aj naplnenie predpokladov ich existencie, či posúdenie povahy týchto úkonov, predstavuje zisťovanie obsahu zmluvy ako súčasť skutkového stavu veci, a teda nejedná sa o preskúmavanie správnosti alebo nesprávnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (k tomu viď aj sp. zn. 4Obdo/45/2017).

9.3. Rovnako tak v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/27-28/2019 dovolací súd uviedol, že „pokiaľ súd zisťuje obsah zmluvy, a to aj za pomoci výkladu prejavov zmluvných strán v zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, rieši skutkové otázky. Výsledkom tejto činnosti sú skutkové zistenia a z nich vyvedené skutkové závery súdu. Hodnotiaci skutkový záver súdu tvoriaci podstatu tohto výsledku, nemožno

považovať za právne posúdenie. Pri riešení skutkovej otázky sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté. Pokiaľ súd na základe výsledkov dokazovania zisťuje obsah právneho úkonu, oboznamuje sa s tým, čo a ako je v právnom úkone vyjadrené a v spojitosti s tým posudzuje určitost' a zrozumiteľnosť vyjadrenia vôle zmluvných strán, sú výsledkom tohto zisťovania skutkové závery.

10. V nadväznosti na uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalovaných nie je zamerané na riešenie právnych otázok, hoci v texte dovolania uviedli, že právnou otázkou je interpretácia zákonnej požiadavky doručenia výzvy na úhradu úveru (zosplatnenie úveru). Naopak z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolatelia nesúhlasia predovšetkým so skutkovými (a nie s právnymi) závermi súdov nižšej inštancie.

10.1. Dovolatelia spochybňovali predovšetkým skutkové závery súdov nižšej inštancie vo vzťahu k doručovaniu predmetných výziev a s tým spojenou predčasnou splatnosťou úveru. Konajúce súdy považovali výzvy zo dňa 24. apríla 2007, ktorou žalobca vyzval žalovaných k úhrade nedoplatku a výzvy zo dňa 4. septembra 2007, ktorou žalobca požiadal o okamžité splatenie celého zostatku úveru v celkovej výške 1 172,19 eur, za doručené v súlade s úverovou zmluvou a v súlade s § 10 ods. 2 v spojení s § 15 ods. 1 VOP pre stavebné sporenie. Odvolací súd dospel k názoru, že pokiaľ žalobca nedoručoval výzvy na adresy uvedené v úverovej zmluve, nemalo to za následok, že nedošlo k zosplatneniu úveru, nakoľko podľa § 15 ods. 1 VOP pre stavebné sporenie „Oznámenia stavebnej sporiteľne sa považujú za doručené dňom ich odoslania na poslednú adresu oznámenú stavebným sporiteľom.“ Súdov nižšej inštancie dospeli k záveru, že porušením zmluvných povinností poberateľom stavebného úveru a následným odoslaním výzvy zo dňa 4. septembra 2007 zo strany žalobcu žalovaným došlo k splatnosti celého úveru a žalovaní boli povinní vrátiť úver v celkovej výške 1 172,19 eur s príslušenstvom.

10.2. Uvedenými skutkovými závermi je dovolací súd - ako už bolo uvedené vyššie (viď bod 10. vyššie) - s poukazom na znenie ustanovenia § 442 C.s.p. viazaný a nemôže ich v dovolacom konaní prehodnocovať. Predmetná skutočnosť znamená, že dovolací súd nemôže samostatne pri svojom rozhodovaní posudzovať, čo bolo obsahom úverovej zmluvy a VOP pre stavebné sporenie, aké práva a povinnosti zmluvných strán z nich vyplývajú, a či predmetné výzvy adresované žalovaným možno považovať za doručené. Posúdenie úverovej zmluvy a VOP pre stavebné sporenie a posúdenie splnenia podmienky doručenia konkrétnych výziev môže byť predmetom len konkrétneho sporového konania, z čoho vyplýva, že takáto otázka vo všeobecnosti nemôže byť predmetom skoršej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keďže v skutočnosti ide o zisťovanie obsahu zmluvy ako súčasť skutkového stavu veci a nie o právne posúdenie veci (rovnaký záver bol vyslovený v uznesení najvyššieho súdu z 31. júla 2018, sp. zn. 4Obdo/45/2017, ktorý bol úspešne podrobený testu ústavnosti v uznesení ústavného súdu z 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020).

10.3. Dovolací súd zároveň poukazuje na záver vyslovený ústavným súdom v uznesení z 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, v zmysle ktorého „podľa názoru ústavného súdu už zo samotného znenia § 421 C.s.p. je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej zovšeobecnenia“ (viď bod 25. predmetného uznesenia). Argumentácia žalovaných obsiahnutá v ich dovolaní pritom ani predmetný atribút zovšeobecnenia nesplňa.

10.4. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že meritórne preskúmanie dovolania žalovaných je vylúčené, keďže právna úprava vzhľadom na jednoznačné znenie ustanovení § 421 a § 432 C. s. p. nepripúšťa posudzovanie skutkových otázok v dovolacom konaní. Dovolanie žalovaných je preto v tejto časti procesne neprípustné.

11. Vo vzťahu k dovolacej námietke neprijateľnosti, resp. absolútnej neplatnosti zmluvnej podmienky - „Oznámenia žalobcu sa považujú za doručené dňom ich odoslania na poslednú adresu oznámenú stavebným spotrebiteľom.“, ktorá vyplýva z § 15 ods. 1 VOP pre stavebné sporenie, dovolací súd zdôrazňuje, že dovolacia argumentácia nezohľadňuje skutkové závery vo veci konajúcich súdov. Dovolací súd preto konštatuje, že argumentácia žalovaných predstavuje v posudzovanej veci výlučne akademickú otázku nesúvisiacu s rozhodovaným sporom, čo má za následok neprípustnosť podaného

dovolania aj v tejto časti (rovnaký záver bol vyslovený v uznesení najvyššieho súdu zo dňa 27. augusta 2019, sp. zn. 4Obdo/73/2018).

12. Nakoľko konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. (viď bod 7. vyššie) a v rozhodovanej veci nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p (viď bod 10.4 a 11. vyššie), najvyšší súd dovolanie žalovaných odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.